

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanému **J. Š.** pre pokus obzvlášť závažného zločinu subvenčného podvodu podľa § 14 ods. 1, § 225 ods. 1, ods. 6 písm. a/ Tr. zák. a iné prerokoval na verejnom zasadnutí konanom 1. marca 2012 v Bratislave odvolanie obžalovaného J. Š. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracoviska v Banskej Bystrici z 28. novembra 2011 sp. zn. BB-4 T 13/2009 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného J. Š. **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracoviska v Banskej Bystrici z 28. novembra 2011 sp. zn. BB-4 T 13/2009 bol obžalovaný J. Š. uznaný za vinného z pokusu obzvlášť závažného zločinu subvenčného podvodu podľa § 14 ods. 1, § 225 ods. 1, ods. 6 písm. a/ Tr. zák. a z pokusu zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 14 ods. 1, § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 15. júna 2004 podal na Odbore štrukturálnych fondov Národnej agentúry pre rozvoj malého a stredného podnikania v Bratislave žiadosť o poskytnutie nenávratného finančného príspevku, financovaného z prostriedkov Európskeho fondu sociálneho rozvoja a štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, na projekt „Dostavba polyfunkčného objektu a modernizácia," realizovaný v obci Radošovce, kde deklaroval úmysel modernizovať, dostavať administratívnu časť objektu, hoci táto už bola v čase podania žiadosti dokončená a pred kolaudáciou. V podanej žiadosti taktiež predstieral, že je vlastníkom celého objektu,

hoci majetkové vzťahy k tejto nehnuteľnosti neboli vyjasnené, zároveň po uzatvorení dohody o poskytnutí nenávratného finančného príspevku predstieral realizáciu výberového konania v dňoch 16. marca 2006 a 17. marca 2006, pričom k vyplateniu sumy 651.896,48 € (19.639.033,30 Sk), z prostriedkov Európskeho fondu sociálneho rozvoja a sumy 558.768,41 € (16.833.457,20 Sk) zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky nedošlo iba pre okolnosti nezávisiace od jeho vôle.

Za to bol obžalovanému J. Š. uložený podľa § 225 ods. 6 Tr. zák., s použitím ustanovení § 39 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. c/, § 41 ods. 1, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, a § 38 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj ochranný dohľad na dobu 1 (jedného) roka.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný J. Š., ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu.

V odôvodnení odvolania obžalovaný poukázal na predchádzajúci oslobodzujúci rozsudok súdu prvého stupňa v tejto veci s tým, že po jeho zrušení Najvyšším súdom Slovenskej republiky a vrátení veci súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie dokazovanie, ktoré vykonal súd prvého stupňa na základe pokynu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky neprinieslo nič nové, čo by svedčilo v prospech alebo neprospech obžalovaného, lebo vypočutí svedkovia si zväčša nepamätali na okolnosti prípadu alebo si o nich neboli istí.

V ďalšej časti odvolania sa obžalovaný zaoberal otázkou projektu, aký bol predložený pri vypracovaní cenovej kalkulácie svedkom P. L. v rámci dodatočného výberového konania. V tej súvislosti obžalovaný poukazoval na svoje skoršie výpovede z hlavného pojednávania 25. januára 2010, že pôvodný projekt z roku 2003 obsahoval vybudovanie celej stavby a ten bol pripojený ako príloha k žiadosti o poskytnutie nenávratného príspevku. Ďalej poukázal na

znalecký posudok podľa ktorého objekt, ktorý bol na základe uvedeného projektu postavený, nespĺňal všeobecne záväzné normy, takže nemohol byť využívaný na pôvodný účel, a preto obžalovaný dospel k rozhodnutiu, že bude účelnejšie objekt zbúrať a postaviť nový a že to aj ústne konzultoval s pracovníkmi Národnej agentúry pre rozvoj malého a stredného podnikania v Bratislave. Z toho dôvodu predložil pôvodnú projektovú dokumentáciu v rámci výberového konania uchádzačovi, spolu s novým výkazom výmer – rozpočtom na stavbu administratívnej časti objektu vypracovaný Ing. V., ktorý bol podkladom na nové postavenie administratívnej časti polyfunkčného objektu, ktorý mal byť postavený na pôvodných základoch administratívnej časti polyfunkčného objektu a tieto dokumenty boli predložené agentúre na kontrolu 12. septembra 2006.

V danej súvislosti obžalovaný namietal, že súd prvého stupňa sa síce zaoberal v novom konaní otázkou projektovej dokumentácie (ako nariadil predchádzajúcim rozhodnutím najvyšší súd), ale nezaoberal sa novým rozpočtom, novým „výkaz – výmerom“ na stavbu administratívnej časti polyfunkčného objektu a vyčítal súdom, že sa stotožnili s názorom prokuratúry, že výberové konanie bolo len fiktívne, ale neuviedli na základe akých dôkazov k tomu dospeli.

Obžalovaný poukázal na tie dôkazy, ktoré sa týkali kontroly technológie, na ktorej sa zúčastnil svedok Ing. B. K., ktorý na hlavnom pojednávaní vypovedal, že kontrola bola s výsledkom bez nedostatkov a až pri druhej kontrole z Národnej agentúry pre rozvoj malého a stredného podnikania, ktorá bola urobená po podaní trestného oznámenia a bola zameraná na stavebnú časť, začali pracovníci agentúry pristupovať k projektu obžalovaného inak než dovtedy.

Ďalej sa obžalovaný v odvolaní zaoberal záložnými zmluvami medzi ním a Národnou agentúrou malého a stredného podnikania v Bratislave, jednak na hnutel'nosti (strojové zariadenie) a jednak na nehnuteľnosti (pozemky a stavby) a upriamoval pozornosť na to, že keď sa sám zaviazal k úhrade sumy 61.540.972,35 Sk, teda skoro dvojnásobku toho čo predstavoval ešte neistý nenávratný finančný príspevok vo výške 36.472.490,60 Sk, tak že je otázne, kto koho uviedol do omylu a nastol'oval otázku, či nebol uvedený do omylu práve on tým, že bol zaviazaný v prípade porušenia zmluvných podmienok uhradiť záložnému veriteľ'ovi (uvedenej agentúre) takúto sumu. Uvádza, že túto skutočnosť súd

nehodnotil, resp. vôbec sa ňou nezaoberal. Obžalovaný z toho vyvodzoval, že keď sa zaviazal k úhrade takej sumy, tak nemohol naplniť skutkovú podstatu trestného činu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. Podľa neho obžaloba tak obchodnoprávny vzťah nahradila jeho trestnoprávnou zodpovednosťou.

Obžalovaný namietal, že nie je naplnená subjektívna stránka žalovaného trestného činu subvenčného podvodu preto, lebo úmyselným konaním musí byť pokryté nielen to, že niekto vyláka príspevok, ale aj to, že poskytovateľa príspevku uvádza do omylu. V tej súvislosti poukazoval na rozdielne postoje pracovníkov Národnej agentúry pre rozvoj malého a stredného podnikania pred podaním trestného oznámenia v predmetnej veci a po ňom, keď podľa neho bolo neskôr cítiť snahu v konaní pracovníkov z tejto agentúry nájsť nedostatky a porušenie zmluvy. Napriek tomu na hlavnom pojednávaní svedkyňa Ing. A. S., z tejto agentúry, uviedla, že nevie o ničom takom, že by obžalovaný pred priznaním nenávratného finančného príspevku predložil nejaké doklady, ktoré by boli nepravdivé, ktoré by situáciu skresľovali, čo by malo mať vplyv na neskoršie priznanie nenávratného príspevku.

Podľa obžalovaného projekt, ktorý predložil k žiadosti, tvorí jeden celok len zdanlivo. Je toho názoru, že ho možno rozdeliť na časť technologickú a časť stavebnú, pričom nebyť trestného oznámenia, mohol mu byť nenávratný finančný príspevok na technologickú časť vyplatený, lebo na to spĺňal podmienky, čo potvrdili zamestnanci Národnej agentúry pre rozvoj malého a stredného podnikania a v stavebnej časti bolo vykonané len výberové konanie a ďalší proces bol pozastavený, nepokračovalo sa v ňom, teda ani mu nemohol byť prisudzovaný úmysel k trestnému činu subvenčného podvodu.

Podľa názoru obžalovaného aj po vykonaní všetkých dostupných dôkazov trvajú pochybnosti o jeho úmyselnom zavinení a súd pochybil, keď nerozhodol v súlade s procesnou zásadou „in dubio pro reo“. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie,

ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného J. Š. nie je dôvodné.

Pre úplnosť treba dodať, že v predchádzajúcom štádiu konania bol obžalovaný J. Š. podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby pre žalovaný skutok kvalifikovaný obžalobou ako vyššie uvedené trestné činy, ale na základe odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky bol pôvodný rozsudok prvostupňového súdu zo 17. marca 2010 sp. zn. BB-4 T 13/2009 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. marca 2011 sp. zn. 5 Tost 43/2010 podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. zrušený a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. bola vec vrátená Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisku v Banskej Bystrici, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V celkovom súhrne všetkých dôkazov, po doplnení dokazovania i predchádzajúcich uvedených v napadnutom rozsudku, prvostupňový súd správne ustálil skutkový stav a v súlade so zákonom rozhodol o vine obžalovaného, keď ho uznal za vinného z pokusu oboch žalovaných trestných činov.

K odvolacím námietkam obžalovaného v otázke viny je treba uviesť, že prvostupňový súd v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu doplnil dokazovanie dostupnými dôkazmi, ktorými sa mali overiť okolnosti zadávania podkladov na výberové konanie a spracovanie cenovej kalkulácie na realizáciu projektu dostavby a modernizácie polyfunkčného objektu, ku ktorej malo dôjsť až potom, keď už dávno predtým bola celá stavba zrealizovaná firmou Ing. P..

Prvostupňový súd sa zaoberal otázkou, čo bolo podkladom na zapísanie ešte rozostavanej stavby do katastra nehnuteľnosti, na základe návrhu obžalovaného a zistil, že v spisových podkladoch v katastri nehnuteľnosti sa k predmetným stavbám projektová dokumentácia nenachádza.

Doplnené dokazovanie jednoznačne potvrdilo, a po ňom už neboli žiadne pochybnosti o tom, že svedok P. L., ktorý vypracovával cenovú kalkuláciu, mal k dispozícii ten istý projekt, ktorý bol podkladom realizácie výstavby objektu firmou Ing. P.. Cenová kalkulácia

bola ním spracovaná na stavebné práce, s nepatrným rozdielom, v podstate na tú istú sumu ako bola stavba realizovaná firmou Ing. P. podľa pôvodného projektu vypracovaného Ing. R. K.. Zároveň výpoveďou uvedeného svedka P. L., v nadväznosti na ostatné dôkazy týkajúce sa výberového konania, bolo preukázané, že žiadne stavebné práce na základe spomenutého výberového konania sa neuskutočnili a nikto (predovšetkým by to musel byť obžalovaný alebo niekto, koho by on tým poveril) v tom smere ani P. L. neoslovil.

Napokon aj spôsob uzavretia zmluvy o dielo s firmou S., s. r. o., svedčí o tom, že to malo slúžiť len na zakrytie skutočného stavu už ukončených stavebných prác ešte pred začatím výberového konania.

Podľa zmluvy o dielo, ktorá mala byť uzavretá s firmou S., s. r. o. s objednávateľom obžalovaným J. Š. z 27. marca 2006, táto firma mala vykonať bližšie nešpecifikované práce podľa ponukového rozpočtu v hodnote 20.771.201,45 Sk s termínom ukončenia do 31. júla 2006, ale potom, čo svedkovi L. doniesli zmluvu na podpis, nikto ho už neoslovil.

Z pripojenej projektovej dokumentácie, ktorú mal k dispozícii svedok P. L., možno zistiť, že išlo o tie isté stavebné práce, aké realizovala podľa toho istého projektu stavebná firma Č. Ing. P.. O žiadnych búracích prácach nebola ani pri kalkulácii spracovávanej svedkom P. L. zmienka, ani sa o nich nerokovalo a ani v žiadosti a projekte týkajúceho sa poskytnutia nenávratného finančného príspevku sa obžalovaný nikde nezmiňoval. Prvýkrát o tom začal hovoriť obžalovaný až po kontrole zo strany Národnej agentúry malého a stredného podnikania uskutočnenej na mieste samom až v čase, keď už obžalovaný si priamo uplatnil preplatenie časti schváleného nenávratného finančného príspevku na strojné zariadenie. Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu ani žiadne stavebné konanie, ktorým by sa schvaľovali búracie práce a potom výstavba nového objektu sa nekonalo a ani také, ktorým by sa schvaľovala dostavba a modernizácia, teda v podstate rekonštrukcia už existujúceho objektu zapísaného na základe návrhu obžalovaného do katastra nehnuteľnosti ako rozostavaná stavba vo vlastníctve jeho a jeho manželky, sa nekonalo. Existovalo len stavebné povolenie, aj to dodatočne vydané, len na stavbu, ktorú zrealizovala firma Č. Ing. P.

Uvedené zistenia len dokumentujú, že v skutočnosti tzv. „výberové konanie“, ktoré podľa vykonaného dokazovania bolo usporiadané tak, aby v konečnom dôsledku zákazka bola, po vylúčení firmy S. z formálnych dôvodov z výberového konania, pridelená na základe priameho rokovania tej istej firme S., teda svedkovi L., malo slúžiť len na zakrytie toho, že sa uskutočnilo akoby ešte pred začiatkom stavby, po podaní žiadosti o nenávratný finančný príspevok, lebo podľa zmluvy o jeho poskytnutí to bolo podmienkou na to, aby sa tento príspevok mohol vyplatiť na základe faktúr od tej firmy, ktorá podstúpila výberové konanie a po úspešnom výsledku súťaže by aj realizovala projekt, na ktorý mal byť poskytnutý nenávratný príspevok. Jedným z hlavných kritérií v projekte bolo uskutočnenie prác na základe riadneho výberového konania.

Je evidentné z dokazovania, že obžalovaný túto podmienku nemohol splniť, lebo stavba polyfunkčného objektu už bola dokončená a do takého objektu boli umiestnené strojné zariadenia, ktoré boli súčasťou celého projektu poskytnutia nenávratného finančného príspevku. Obžalovaný pritom deklaroval v priebežných hláseniach Národnej agentúre malého a stredného podnikania, že so stavebnými prácami sa ešte nezačalo.

K námietke obžalovaného, že pri prvej kontrole dodávok technologického zariadenia, ktorú po žiadosti o vyplatenie nenávratného finančného príspevku vykonal za Národnú agentúru malého a stredného podnikania v B. Ing. B. K., neboli zistené nedostatky, treba poznamenať, že sa týkala výlučne len dodaného strojného zariadenia a nie postupu obžalovaného v rámci celého projektu a plnenia všetkých stanovených podmienok tak, ako bol projekt schválený. Zároveň treba zdôrazniť, že schválený projekt poskytnutia nenávratného finančného príspevku nebolo možné rozdeľovať na dve časti, lebo tak nebol projekt nikdy schválený ani pozmenený.

Z obsahu vykonanej ďalšej podrobnej kontroly dodržiavania podmienok celého projektu obsiahnutých v správe o kontrole i z výpovedí svedkov Ing. M. K. i MVDr. Z. K. a ďalších, ktorí sa podieľali na kontrole vyplýva, že obžalovaný porušil viaceré podmienky projektu a to jednak, čo sa týka samotného verejného obstarávania, jednak toho, že zatajil, že stavba administratívnej budovy už existuje a že už v roku 2004 vznikol spor o vlastníctvo stavby, že obžalovaný nechal zapísať do katastra nehnuteľností rozostavanú stavbu haly a administratívnej budovy, že sa o tom vedie súdne konanie,

že obžalovaný o tom neinformoval národnú agentúru pri schvaľovaní projektu nenávratnej finančnej pomoci.

Zo schváleného projektu pomoci zo štrukturálnych fondov EÚ je zrejmé, že pri nezrovnalostiach v akejkolvek časti projektu musí riadiaci orgán, ktorým bolo Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, pozastaviť realizáciu projektu a nepreplácať žiadne platby. Podmienkou aj na to, aby sa preplatila časť príspevku na technológie bolo, že by musel mať samotný objekt, kde sa mali umiestniť strojné zariadenia, obžalovaný vo vlastníctve, alebo v dlhodobom užívaní. Ved' aj samotná stavba a aj strojné zariadenia sa mali dať do zálohu ako zábezpeka celého projektu. V tom ale obžalovaný zavádzal ako Národnú agentúru pre rozvoj malého a stredného podnikania, tak i Ministerstvo hospodárstva SR ako riadiaci orgán. To, že podľa zmluvy o dielo uzavretej medzi obžalovaným a firmou Č. Ing. P., stavba až do úplného finančného vyrovnania ostáva vo vlastníctve uvedenej firmy, bolo obžalovanému od začiatku známe. V rozpore so skutočnosťou deklaroval, že je vlastníkom i výrobné haly, do ktorej umiestnil strojné zariadenie.

Najvyšší súd považuje za neopodstatnenú námietku obžalovaného, že u neho niet zavinenia, čo sa týka subjektívnej stránky trestných činov, lebo záležitosti okolo žiadosti o poskytnutie nenávratného finančného príspevku mu vybavoval L. F.. Aj tomuto musel podklady k žiadosti poskytnúť obžalovaný. Ak aj s vedomím tejto ďalšej osoby sa pri podávaní žiadosti o nenávratný finančný príspevok uvádzali nepravdivé skutočnosti, to nezbavuje zodpovednosti samotného obžalovaného a bol to práve on, kto vediac podmienky projektu poskytnutia nenávratného finančného príspevku, že je nevyhnutné uskutočniť najprv výberové konanie, požiadal iné osoby o jeho uskutočnenie a tým dal podklady a to pôvodnú projektovú dokumentáciu a rozpočet nákladov stavby, vediac, že podľa tohto projektu už bola stavba zrealizovaná. Vyplýva to z výpovede svedka Ing. E. H. a ďalších osôb realizujúcich výberové konanie, ktoré bolo z formálnych dôvodov zrušené a uzavretá dohoda na základe priameho zadania firme S., s. r. o.

Ani tvrdenie obžalovaného, že by malo ísť len o obchodnoprávny vzťah a nie o jeho trestnoprávnu zodpovednosť, keďže sa záložnými zmluvami na nehnuteľnosti a strojné zariadenia zaviazal záložnému veriteľovi Národnej agentúre pre rozvoj malého a stredného podnikania na náhradu ešte väčšej sumy než bol schválený nenávratný finančný príspevok,

nemôže obstať, pretože toto malo obžalovanému slúžiť len ako prostriedok na to, aby sa vôbec mohol zrealizovať jeho úmysel na vyplatenie nenávratného finančného príspevku na základe ním uvádzaných nepravdivých skutočností týkajúcich sa realizácie projektu. V skutkovej vete napadnutého rozsudku sú tieto závažné okolnosti klamlivého konania obžalovaného, jeho úmyslu i následku dostatočne presne vyjadrené.

Preto prvostupňový súd správne uznal obžalovaného za vinného z pokusu obzvlášť závažného zločinu subvenčného podvodu podľa § 14 ods. 1, § 225 ods. 1, ods. 6 písm. a/ Tr. zák. a pokusu zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 14 ods. 1, § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. Jeho konanie bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu v úmysle vylákať príspevok zo štátneho rozpočtu, na ktorého poskytnutie nespĺňal podmienky a v otázke ich splnenia uvádzal do omylu schvaľovací orgán Národnú agentúru pre rozvoj malého a stredného podnikania v Bratislave a zároveň jeho konanie bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil v úmysle predložiť falšovaný doklad, aby tým umožnil spôsobenie sprenevery prostriedkov zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev a aby tak spôsobil škodu veľkého rozsahu, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo.

Celé konanie obžalovaného tvorilo jeden skutok aj v časti týkajúcej sa samotnej stavby, nielen uplatnenej žiadosti o nenávratný príspevok za strojné zariadenie, ale všetky aktivity obžalovaného týkajúce sa stavebnej časti projektu boli prostriedkom na to, aby si podal žiadosť už o preplatenie finančných prostriedkov podľa schváleného projektu za strojné zariadenie. Predchádzajúca fáza prípravy je subsumovaná v konečnej fáze pokusu trestného činu, ku ktorému došlo v rozsahu uplatnenia výšky príspevku za strojné zariadenie. Potiaľ obžalovaný urobil všetko pre to, aby mu bol príspevok vyplatený. Ak k tomu nedošlo, už to nebolo na vôľu obžalovaného, ale bolo tomu zamedzené na základe preverovania okolností prípadu policajnými orgánmi, na základe trestného oznámenia a pozastavenia realizácie projektu nenávratnej finančnej pomoci zo strany Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky a napokon aj odstúpenia od zmluvy s obžalovaným o poskytnutí nenávratného finančného príspevku.

Ani v otázke uloženého trestu obžalovanému nemal odvolací súd dôvod meniť napadnutý rozsudok. Pokiaľ mu bol uložený trest odňatia slobody za použitia mimoriadneho

zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 2 písm. a/, s prihliadnutím na ods. 3 písm. c/ Tr. zák. na samej dolnej hranici už zníženej trestnej sadzby, a odvolanie prokurátora v tomto smere podané nebolo, nemožno na takto uloženom treste nič meniť. Nemožno ho ani na základe odvolania obžalovaného uložiť v nižšej výmere, vzhľadom na ustanovenie § 39 ods. 3 písm. c/ Tr. zák.

Zaradenie obžalovaného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia zodpovedá ustanoveniu § 48 ods. 4 Tr. zák. a zisteným okolnostiam týkajúcim sa povahy spáchaných trestných činov, keď k škodlivým následkom nedošlo a osoby obžalovaného, u ktorého možno predpokladať, že náprava bude lepšie zaručená v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Zo zákona bol prvostupňový súd povinný podľa § 76 Tr. zák. uložiť obžalovanému aj ochranný dohľad a jeho dĺžka v najkratšej výmere zodpovedá zisteným okolnostiam prípadu a charakteru osoby obžalovaného.

Na základe týchto dôvodov rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako sa uvádza vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 1. marca 2012

JUDr. Milan K a r a b í n, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Gabriela Véghová